

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ Κ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τέ πάθημα τεῦ Μητσάκη. Τέ κυνηγητὸς τῆς ρεμπεύμπλικος. «Οπου μπάινει στὴ μέση μιὰ...κέτα. Ή Πλάκα ἀνατοτάξῃ. Τι κάνει νὶ μωσίαι. Οἱ εὑσόνει στὸν πόλεμο τοῦ 12. Τι τρώγανε καὶ τὶ λαχταρεύσαν νὰ φάνε χέρεια. Οἱ εὑσόνει καὶ τὰ χερπλάκαν. Τέ πάθημα τεῦ Ροδίου ἔθελεντοῦ. Τι τοῦ σκάρωσε μιὰ Βευλγαρικὴ σφαίρα. «Ηλθεν, εἰδεν...ἀπῆλθεν!» Ανέκδετα τεῦ Γκέριπλιδη, κτλ.

Καθὼς εἶνε γνωστόν, δικαστής λογογράφος Μιχαήλ Μητσάκης ήταν μάρωφ φοβερός. Αὐτή του ή μιαντα παρ' δύλγον μάρφαν νά τοῦ στοκλήσῃ ἀρκετά.

Ἐφεστοῦσε ἔνας τρελλὸς αἴρας στὴν Ἀθήνα καὶ καθὼς δικαστής περνοῦσε ἀπὸ κάποια γειτονά τῆς Πλάκας, τοῦ πῆρε τὴν ρεμπούμπλικα, μάρφαν κανονιφόρα ρεπούμπλικα μανύρη, ποὺ μόλις τὴν είχε ἀγόρασται.

Στενοχωριμένος δικαστής, ἀρχισε να κυνηγάν τὸ καπέλο του, ἄλλα, καθὼς ἔτρεψε, ἀρθρώασε τὶς κότες μᾶς κυνηγόντας καὶ ἀρχισε νὰ φεύγουν. «Ο Μητσάκης, μὲ τὴν μωσίαν του, ἀντὶ νὰ κυνηγά πεινὰ τοῦ τοπεῖται, τοῦ ἀρχισε νὰ κυνηγά μιὰ μάρφη κότα, τὴν δοπία ποὺ γάρ τὴν ρεπούμπλικα του.

Στὰ κακαρίσματα τῆς κότας, προβάλλεν ί γετονιστα, ὡς δοπία, βλέποντας ἔγκινον τὸ κύριον τὴν κυνηγά την κότα, ἀρθρώει ἔνα σύνολο, καὶ ἀντὶ καὶ ἀρχισε νὰ κυνηγά τὸν...Μητσάκης, φονώντας στὴν γειτονά την τρέζη πόρος βούλευταν της.

«Ἐλάτε γρήγορα, γειτονοί, καὶ τὸν ἔπιασα τὸν κλεφτοκοτα!...

Ἀναστατωθήκει δοπίον ἡ Πλάκα, ἔτρεψε καὶ ἡ αστινομία καὶ εἰδεις ἔκαψε τὸν οὐρανό της. Μητσάκης, πούσαντα τοῦ, πῆρε τὸ μαντίχο του, ποὺ είχε ἀποκοπήσει δύλια του, καὶ τράβηξε καπά τὰ δύλια τουαντοποιημένος, λέγοντας :

—Ας πάμε τώρα νὰ φάμε καὶ κανέναν...Τοῦρκο!

«Οταν πρωτοείδαν οἱ εἰδένοντο, στὸν πόλεμο τοῦ 12, δερολάνο, τοῦρη ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Ἀμφέβαλλαν λόγο στὴν ἀρχή, ποὺ μποροῦσε νὰ πετάξει ἔνας δάνθρωπος νὰ νένει απ' λίδη.

Οταν δύος καπούσαν τὸ συνιδιώταν, παρακαλούνθονταν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὶς πτήσεις του καὶ τόσο πεινὸ τὸ ἀγάπτοντα, ποὺ κιττάζαν διαρκῶς τὸν οὐρανό, γιὰ νὰ τὸ ίδουν. Μὲ τὴ μεγάλη δὲ δεξιότερον του, τὸ βλέπαντε ἀπὸ μακρινή, νὰ ἔρχεται, ὅπας ἦταν ἀκάμια, τὸν στίγμα τὸν δημοπλάνο στὸν οὐρανό.

—Τήρω, τήρω, οὐφέ, τὸ κοντότ' κο (μικρό) ποὺ φαίνεται απ' ἀλλάργα!... Σάν καρπινέρδοτ'ον!...

Κι' ἦταν μιὰ ἡμέρα, ήταν ἀπὸ τὰ ἀρεστάλια μας, ποὺ είχε κατεβῆ πολὺ συνηγά, προσδοκήθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πρώτος είδε τὸ ετραμμα του ήταν λεβεντής ὑπόδεκανές τῶν εἰδένοντον.

—Οδός! Λεβεντής στὴ φτερούγα, τὸ βρήκει, ἔλεγε.

Οι ἄλλοι, ποὺ ἀσφούσαν ὅτι τὸ δερολάνο κτιστήθηκε στὴ φτερούγα, φωτίσαντε ἀνήσυχα :

—Πέρτε, οὐφέ; Θὰ πέσε;

Κι' ἀποδεκάνεταις, ποὺ ἔζηρε φάνετα περισσότερα, τοὺς είτε :

—Οδός ζαχάνια, γιὰ τούτα λόγια τὸ πήθαινε ἡ γιὰ συκουναγά, νὰ πέσε!

Ἐπίσης διαμασία ήταν ἡ ἀταραξία τῶν εἰδένοντον διαταραχῆς τουαν. Χωρὶς νὰ ταραχθῶν διολόν, ἀπέδεναν μόνοι τους τὰ τραϊμάτα τους καὶ ἔξαρσούνθονταν νὰ πλαμάνη, σὰν νὰ μὲ τοὺς συνέθη τίποτε.

Μάρ φού, στὸν μάχη τοῦ Πετεσόνο, ἔνα εἰδένονά πληγώθηκε στὸν ἀριστερὸ βρυσίσιον καὶ ὁ λόγιας ἔπεινε νὰ πάμε γιατρό.

—Γατί, καὶ λογιά, μὲ διώγχης; τοῦ είτε παστοπεντιά δὲ εἰδένοντας.

—Μά, παδί μου, πρέπει νὰ σοῦ περιποιηθῇ τὸ χέρι σου γιατρός. Πληρόθηκες, δὲν βλέπεται; Ηπός τὸ λένε;

—Εμένα δὲν μὲ πονάει, καὶ λογιά, ποὺ εἶν 'δεικο' τοῦ χέρι καὶ σοῦ πονεῖ τοῦ λόγου σου; Ήταν ἡ ἀπάντησης τοῦ γεννιών εἰδένοντον.

Στὴ μάχη τοῦ Καλκίς, ἔνας ἔθελοντης ἀπὸ τὴν Ρόδο τῶν Δωδεκανήσων μας, καρδίας ἔποιμοντος μὲ τὴ λόγη κατὰ τὸν Βούλγαρον, θιώντας δινάτα :

—Άρεια... Άρεια...

—Άλλα καθὼς ἔλειπε ἀνοιχτὸ τὸ στέμα του καὶ φώναζε, μᾶς στάρια Βούλγαρον τὸν κτιστήσαν στὸ ἔνα μάγονι καὶ πέρασε ἀπὸ τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ τὸν βλάψῃ οὔτε τὴ γλόσσα, οὔτε τὸ δόντια, οὔτε τίποτε.

Ο Ρόδιος, ποὺ εἶδε ὅτι τὸ κακό δὲν ἦταν πολὺ μεγάλο, είτε ἀτάραχα, δειχνώντας τὰ δύο ἐπὶ τὸν παρείον τὸν τραϊμάτα :

—Η σφαίρα ἥλθεν, είδεν καὶ...λίπηλθεν ...

Οταν μετά τὸν πόλεμο τοῦ 1912 ἡ Δυτικὴ Θράκη ἐδόθη στοὺς Βούλγαρους, δὲν ἐν Κονσταντινούπολει προσεβεντὶς τῆς Ἑλλάδος Γρυπάρης...

Τὶς διαματιφέρεις τοῦ αὐτὲς τὶς δημοσίευνε καὶ στὸ Εθνικό,

—Ἐγκαταλείπουμε, είτε, τὴν Θράκη, διο τοῦ μένονταν 500.000 Ἑλλήνες, Στηνὸς Ἀδριανούπολην είνε 30.000 Ἑλλήνες. Η παραία διλαλήσης τοῦ Αιγαίου είνε Ελληνική. Κλείνουμε τὸ δόμο μας, διὰ παντός, πρὸς τὴν Κονσταντινούπολιν!

Η δηλώστεις αὐτές, καθὼς ἦταν ἐπόμενον, ἢγραψαν κακῶς τόσους καὶ στοὺς ἔχθρους μας τότε Τούρκους, διον καὶ στοὺς συμμάχους μαζ...
Βούλγαρους. Άλλα καὶ ἡ Εὐρώπη ἔζησε γι' αὐτές, γιατὶ μὲ τὶς...
βλέψαν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὴν Κονσταντινούπολην ἐκνίνεται ἡ περιφρούση εἰρήνης της.

—Ἐτσι, διο Βενιζέλος καὶ νὰ τοῦ κάνη παραστήσεις γιὰ τὶς δηλώσεις του, ποὺ δὲν ἔπειπε νὰ γίνονται...δημοσίᾳ.

—Μά, κιώνε πρόσδερε, τοῦ είτε διο Γρυπάρης, μᾶς κόβεται πραγματικῶς δὸμος μαζὶ ποὺ πόρος τὴν Κονσταντινούπολιν...

Ο Βενιζέλος, στὴν λερή αὐτῆς διαματιφέρεια τοῦ πρόσδεων, ἐμείνασε,
τὸν ἔχαδεψε στὸν δύο καὶ τοῦ είτε μὲ ποὺ σιγανή φωνή :

—Μή λησμονάτε, φίλε μου, διο στὸν Πόλη πάνε καὶ...διὰ θαλάσσης!...

Ο μακαρίτης διο Γαβριηλίδης, διάσκεις κανένας νεαρός τοῦ πήγαινε κανένα φιλοσοφικὸ δημήτρια, γιὰ νὰ τὸ δημοσίευνε στὴν «Ἀκρόπολις», τοῦ Ελεγε, φίγοντας τὸ στό...καλάθι :

—Τὶ τὴν θέλεις τὴν φιλοσοφία, φίλε μου! Ή ζωὴ είνε τὸ δημώδειρο δημήτριο...

Ο Γαβριηλίδης, καθὼς είνε γνωστόν, ήταν ἔνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φιλοσοφάτρους τῆς Ἑλλάδος.

Πολλὲς φορές, διον τὶς Κυριακές ἔβγαινε περίπατο πέρασ τὶς ἔξοχες τῶν Αθηνῶν καὶ δὲν συναντοῦσε κανέναν «Ἐλλήνη» ἀπόλαυμάνη τὴν ἔξοχη, ἀλλὰ τοὺς ἔλετούς νὰ κάθωνται καὶ νὰ παυσούνται στὸ κατενέα, έλεγε στὸν τότε ιπουργὸ τῆς Παιδείας, τὸν μακαρίτη Στεφανάπολη, πατέρων τοῦ σημερινοῦ ιατροφυγέο :

—Απὸ δύλα διαδικτικὴ βιβλία ποὺ ἔμπιποκάρει τὸ ιατροφυγέο σας, τὸ μόνο ποὺ ἔξει είνε τὸ βιβλίο τῆς φιλοσοφίας. Διατιμήσις διωσι, ἐνώ τὸ βιβλίο αὐτὸν είνε γιὰ δύο τὸν κόσμο ἀνούστο, τὸ ἔνεα δέκατα τῶν «Ἐλλήνων» δὲν είνε εἰς θέση νὰ τὸ διαβάσουν, οἱ δὲ ιατροφυγέοι τῆς Παιδείας οὐδὲ νὰ τὸν παραγγείλουν...

Οταν ἔξακολουθοῦσε ἡ μάχη τοῦ Μπλανίου, οἱ Τούρκοι διέδωσαν στὰ Γάννενα δὲ οἱ «Ἐλλήνες πεινόντων καὶ πεθαίνοντων ἀπὸ τὸ κρό.

—Ἐτσι παρηγοροῦσαν η πεινά τῶν Τούρκων τῆς Ήπείρου.

Μά μέρος μάλιστα διέδουσαν διο συνέλαβαν 3.000 «Ἐλλήνες αἷχματων» καὶ διο τοὺς φέρονταν.

—Ολοὶ οἱ Τούρκοι τῶν Ιωαννίνων καὶ ἡ χανούσισσες ἀπόμα, κατεβῆσαν τότε νὰ δύνων τὸν αἰγαλίοντας καὶ νὰ γιοττάσουν τὴν νίκη τοῦ στρατοῦ της. Άλλα διανα ἡ σινούδειν ἔγατεσ, δὲν θέρευε μάζη τῆς παρά μόνον ἔνα «Ἐλλήνη λογία, καὶ» αὐτὸν καλοντιμένον, φρεσκαρισμένο, καὶ φοδοκόκκινο...

—Αὐτὸν πεινοῦν! Αναφοριτόντουσαν οἱ Τούρκοι ἀνάμειταξην τους, βλέποντας τὸν λογία...

Τότε κάπισσος Αἰγαλός ἀπὸ τὸ Λασιθούβει τοὺς απάντησε Ελληνιστι:

—Πεινοῦν οἱ «Ἐλλήνες καὶ πεθαίνοντων, είνε ἀλήσια! Άλλα πεινεῖς γιὰ νὰ φάνε...τὴν Τούρκια, καὶ πειναίσσειν ἀπὸ τὸν κατώπιον τοὺς πότε νὰ πάρουν τὰ Γάννενα!

Τὸν διάλογο ἀπὸ δύο διέσωσαν διο μακαρίτης Χατζῆς η Πελλερέν, στὶς θηραμέιδα τοῦ «Ηπειρος» τῶν Ιωαννίνων.